

Melanie Harlow

Taste

Cloverleigh Farms Next Generation-serie, deel 2

1

Gianni

Ik hoefde niet door het proeflokaal van Abelard Vineyards te gaan om bij de keuken te komen. Het lag eigenlijk niet op de route, maar als ik ook maar de kans kreeg om Ellie Fournier te plagen, dan pakte ik die ook.

Ze was natuurlijk de dochter van de baas en onze moeders waren al een eeuwigheid beste vriendinnen, maar ik had haar al vanaf ons zesde jaar op de kast gejaagd en voor mij was er geen reden om ermee te stoppen alleen omdat we nu volwassen en collega's waren.

Als het al mogelijk was, dan was het zelfs nog leuker nu het restaurant bij hun wijnmakerij, waarvoor haar ouders me hadden ingehuurd om dat te openen, in bedrijf was. Sinds ze verantwoordelijk was voor de wijnkaart en als sommelier werkte, had ze het elke dag met me te verduren.

Geloof me maar, ik pakte al mijn kansen.

En het lukte me altijd om haar kwaad te maken. Je zou denken dat ze me onderhand wel zou negeren, maar nee – ze gaf me constant voldoening met een chagrijnig gezicht, een vuile blik, of een sneer die ze naar mijn hoofd slingerde. Ik kon het echter niet laten. Het was op de een of andere manier gewoon onweerstaanbaar om haar te irriteren. Ik was als een kind in een snoepwinkel als ik bij Ellie Fournier in de buurt was.

Ik nam de trap naar een verdieping lager en trof haar op de gebruikelijke plek aan achter de lange houten bar van het

proeflokaal waar ze kritisch wijnglazen inspecteerde door ze tegen het licht omhoog te houden om zich ervan te verzekeren dat ze stuk voor stuk brandschoon waren. Het was maandagochtend, wat betekende dat het proeflokaal en het restaurant niet open waren. Ook al hield ik van drukte, de stilte was best fijn. Zelfs in januari zaten de weekenden propvol. Etoile, dat maar acht tafels had, was maanden van tevoren elke vrijdag en zaterdag al volgeboekt. We hadden fantastische reviews voor alles: van eten tot wijn, tot de locatie en de service. Ik zou graag met de eer strijken en soms als Ellie erbij was deed ik dat ook, alleen maar om haar te ergeren, maar om eerlijk te zijn, veel ervan moest ik met haar delen.

Ze was iedere avond verdomd geweldig op de werkvloer. Slim en energiek en benaderbaar, met een aangeboren talent om de juiste wijn bij het eten te adviseren. En ze kwam nooit saai of opschepperig over zoals veel sommeliërs: ze was oprecht vriendelijk en hartelijk naar iedereen.

Behalve naar mij.

‘Goedemorgen, prinses,’ riep ik toen ik naar de bar toe liep. Aangezien het eigenlijk geen werkdag was, was ik verbaasd dat ze een donkergrijze pantalon en een zwarte bloes die bij haar nek was gestrikt aan had. Ik durf te zweren dat ze die bloes in alle kleuren van de regenboog had. Ze droeg nooit iets dat laag uitgesneden was. Haar lange roodbruine haar zat netjes strak naar achteren in een paardenstaart, zoals ze het altijd droeg als ze aan het werk was.

‘Zou je me alsjeblieft niet zo willen noemen?’ Ze fronste naar een vlekje op het glas in haar hand en zette die opzij. ‘Ik ben geen prinses.’

‘Maar dat wás je wel.’ Toen we klein waren deed Ellie altijd mee aan missverkiezingen en ik kreeg er nooit genoeg van om haar ermee te plagen. ‘En oude gewoontes zijn moeilijk af te leren.’

‘Probeer het alsjeblieft toch maar.’

Ik kon aan haar stem en gezichtsuitdrukking aflezen dat ze chagrijnig was. 'Wat is er aan de hand?'

'Niets.'

'Problemen met het andere geslacht? Moet ik iemand een kopje kleiner maken?'

Ze rolde met haar lichtbruine ogen. 'Als je het per se wilt weten gaat het om de weersverwachting.'

'Wat is daarmee?'

'Ze voorspellen vanavond enorm veel sneeuw.' Ze pakte een wit linnen servet op en wreef ermee over de rand van een glas.

'Echt een dik pak van een flink aantal centimeters.'

'Echt waar?'

'Ja. Het wordt de sneeuwstorm van de eeuw genoemd.' Ze zette het glas in een stoffen voorraaddoos. 'Hoe is het mogelijk dat je dat niet hebt gehoord? Het is volop in het nieuws.'

'Ik kijk nooit naar het nieuws.'

'Waarom niet?'

'Voel je je ooit goed nadat je naar het nieuws hebt gekeken?' Ze dacht er even over na. 'Volgens mij niet echt, nee.'

'Dat komt doordat het allemaal flauwekul is wat ervoor moet zorgen dat je bang wordt en nog meer naar het nieuws kijkt, zodat ze de problemen kunnen oplossen die ze in eerste instantie zelf hebben gecreëerd.'

Ze trok een wenkbrauw op. 'En dat zegt de man die in een kookprogramma zat met de naam *Lick My Plate*. Over flauwekul gesproken.'

'Hé, ik zeg niet dat *Lick My Plate* geen flauwekul was, maar er werd in elk geval niet gedaan alsof het iets anders was dan entertainment.' Ik nam een slok van mijn koffie. 'En het was heel gemakkelijk. Mijn tagline was "too hot to handle". En wanneer ik in beeld was werd dat oude nummer "Fever" afgespeeld.'

'Ik zou het niet weten,' zei ze, waarop ze zich schouderoppha-

lend omdraaide. 'Ik heb het nog nooit gezien.'

'Echt niet? Want je moeder heeft me namelijk verteld dat jullie nooit een aflevering hebben gemist.'

Ze pakte nog een glas op en hield die tegen het licht. 'Ik heb misschien een paar keer in de kamer gezeten toen het op tv was.'

Ik kreeg een grotere grijns op mijn gezicht bij het horen van het leugentje. 'Trouwens, wat heb je eigenlijk tegen een flink aantal centimeters vanavond? Klinkt wat mij betreft prima.'

'Bespaar me alsjeblieft je kinderachtige schuine moppen.'

'Betekent dat dat ik dan wel volwassen schuine moppen mag maken?'

Ze zette het glas met een klap op de bar en keek me dreigend aan.

'Ik meen het serieus, Gianni. Als ik vanavond niet naar Harbor Springs kan, dan mis ik de kans op een ontmoeting met Fiona Duff.'

Er was iets aan die naam dat me bekend voorkwam, maar ik kon het niet plaatsen. 'Wie is Fiona Duff ook alweer?'

'Ze is de hoofdredacteur van het tijdschrift *Tastemaker*, en ze is getrouwd met Malcolm Duff, een of andere belangrijke marketingmanager die ook wijnen verzamelt. Ze hebben me ingehuurd om een wijnproeverij te organiseren in hun vakantiehuis.'

'Is dat zo?'

Ellie zuchtte. 'Ik heb het hier al weken over, Gianni. Je luistert gewoon niet als ik iets vertel.'

'Sorry,' zei ik, want luisteren was inderdaad niet mijn sterkste punt. Mijn gedachten hebben de neiging om af te dwalen, meestal naar eten of seks. Maar ter verdediging, Ellie kon je de oren van het hoofd kletsen en het was niet zo dat ze vaak stopte met kwebbelen om mijn mening ergens over te vragen.

Bovendien leidde haar gezicht me soms af van wat ze zei.

Ellie was mooi en ze had een geweldig weelderig lichaam

dat ze gewoonlijk volledig bedekte met van die keurige bloezen en nette pantalons. Ze droeg soms wel strakke kokerrokken die tot aan haar knieën kwamen en ook al geef ik de voorkeur aan minirokjes, ik moest toegeven dat ik hield van de manier waarop ze aan haar heupen en dijbenen kleefden.

Haar volwassen sensualiteit had me min of meer verrast, want ze was als kind klein en mager met krulstaartjes die erom smeekten om aan getrokken te worden, betweterige ogen, en een pruilende mond die ze gebruikte om voortdurend over me te klikken.

Al was ik om eerlijk te zijn een ettertje.

Zo had ik de perfect geslepen gekleurde potloden van haar bureau gestolen. Ik had een hap van het koekje in haar lunchtrommel genomen maar liet het daar dan in liggen. En als ze daardoor begon te schreeuwen dan ging ik haar achterna op het speelplein... ook al was haar veters losmaken het ergste dat ik ooit had gedaan als ik haar had ingehaald. Om de een of andere reden maakte ik haar daarmee gek.

Maar ze was gewoon zo'n perfect klein heilig boontje. Ze deed nooit iets verkeerd. Leraren hielden van meisjes als zij en ik zat constant in de problemen. Mijn moeder zei altijd dingen als: 'Waarom gedraag je je niet meer zoals de kinderen van Fournier?' want ze waren allemaal zo welgemanierd en ik en mijn jongere broers waren vervelende etterbakken.

Op de middelbare school gedroeg ik me iets milder tegen Ellie: ik was geïnteresseerder in meisjes die mijn tong in hun mond lieten steken of mijn hand onder hun shirt toelieten en het was overduidelijk dat ze nooit zo'n meisje zou zijn, maar ik kan niet zeggen dat ik ooit de kans voorbij liet gaan om haar te plagen.

Of om te fantaseren over hoe haar mond zou voelen op mijn lippen of mijn borst of bepaalde andere delen van mijn lichaam.

Het was als een perfect, verleidelijk licht verlangen.

Ik wendde snel mijn blik af en dwong mezelf te focussen. Ik zette mijn kartonnen koffiebekertje op de bar en nam plaats op een van de barkrukken. ‘Vertel me er nog eens over.’

Ze sloot heel even haar ogen en haalde diep adem, alsof ze dat nodig had om haar geduld te bewaren. ‘Iemand met wie ik op Michigan State heb gezeten werkt als redactie-assistent bij *Tastemaker*. Hun kantoren zitten in Chicago en ze stuurde me een berichtje dat ze hoorde dat in een overleg mijn naam was gevallen als een mogelijke kandidaat voor de 30 *Under 30*-plekken en dit was net rond de tijd dat ik werd ingehuurd om de proeverij te doen.’

‘Niet kwaad worden, maar wat is 30 *Under 30*?’

‘Het is een hoofdartikel in het tijdschrift. Elk jaar worden er dertig mensen onder de dertig in vermeld die coole dingen doen in de voedsel-, drank- of hospitality-industrie. Blijkbaar hebben ze gehoord wat ik heb gedaan met de QR-codes op de labels.’

‘O ja? Gefeliciteerd.’ Ellie had haar vader overtuigd om QR-codes aan de labels van de wijnflessen toe te voegen die mensen naar een landingspagina leidde waar ze meer konden lezen over de geschiedenis van de wijnmakerij, de productiemethodes, en wat er in elke fles is gegaan. Er stonden ook suggesties bij over welk eten bij welke wijn kon, recepten en een video waarin Ellie zelf een rol speelt en naast een gebarentolk smaaknotities geeft.

‘Het is te vroeg voor felicitaties, maar als ik erin kom,’ ging ze verlangend door, haar handen samenwringend, ‘zou de media-aandacht geweldig zijn voor Abelard en voor de wijnen in Michigan in het algemeen. Er zijn hier kleine wijnmakerijen die zulke fantastische dingen doen en niemand kent ze. We besteden te veel tijd aan de bestrijding van de misopvatting dat we middelmatige wijnen maken in plaats van te praten over wat er echt toe doet.’

‘Ik begrijp je. Zoiets als toen ik hoofdgast was in de speciale

editie van *People magazine: The Sexiest Chefs Alive*. Iedereen weet dat het enige wat telt is hoe sexy een chef-kok is.’

‘Gianni, even serieus nou.’ Ze klonk ineens wanhopig. ‘Ze zetten meestal mensen in de spotlight die voor wijnmakerijen met een grote naam of restaurants met een Michelinster werken. Ik wil alleen een kans om dat soort bereik te krijgen. Maar dat gebeurt niet als ik daar niet kan komen vanwege het weer.’

‘Wie ontfermt zich vanavond over het eten?’ vroeg ik uit nieuwsgierigheid terwijl ik mijn koffie oppakte en een slokje nam.

Ellie haalde haar schouders op. ‘Ik neem aan Fiona. Ze is dol op koken en ze geeft fantastische etentjes.’

‘Waarom hebben ze mij niet gevraagd?’

‘Dat weet ik niet. Het draait niet altijd om jou, Gianni.’

‘Ongetwijfeld, maar het eten is beter als dat wel het geval is.’

Ze rolde met haar ogen, pakte nog een glas op en ging weer aan het werk. ‘Ik weet niet waarom ik moeite doe om hier met jou over te praten. Je begrijpt het toch niet.’

Ik wilde haar tegenspreken, maar ze leek zo van streek dat ik het toch maar niet deed. Misschien maakte ze zich druk om niets en dat zou niet de eerste keer zijn. Ellie wilde graag dat alles op een bepaalde manier gebeurde. Ik zette mijn koffiekopje neer, haalde mijn telefoon tevoorschijn en checkte de weerapp, klaar om haar te vertellen dat ze van een mug een olifant maakte, net als de mensen van het tv-journaal deden.

Maar het zag er echt niet best uit.

Ik vertrouwde op mijn instinct en iets van die grijswitte massa die op het schermpte over het Midden-Westen trok gaf me een onbehaaglijk gevoel. ‘Ik weet het niet, El. Ik weet niet of het verstandig is als je vanavond de weg op gaat.’

‘Je klinkt net als mijn vader die me al twee berichtjes vanuit Frankrijk heeft gestuurd dat ik moet afzeggen.’

‘Dat is waarschijnlijk een goed idee. Het ziet eruit als een

zware storm.'

'Heb je niet net gezegd dat het nieuws vol zat met problemen die er niet zijn?'

'Ja.' Ik liet haar snel het scherm zien. 'Maar dit is geen verzinsel. Dit is een poolwervel.'

Ze stak haar kin in de lucht. 'Ik zeg niet af.'

'El, ik snap dat deze kans belangrijk voor je is en dat je het heerlijk vindt om het als het even kan niet met me eens te zijn, maar het is het niet waard om uit de bocht te vliegen op een spekgladde snelweg of in een sloot te belanden.'

'Ik ga toch.' Haar ogen schoten vuur van vastberadenheid. 'De sneeuw wordt trouwens pas na tien en zo verwacht en de proeverij is om zes uur. Ik zit waarschijnlijk al lang en breed thuis in mijn pyjama met een kopje thee voor er drie of vier centimeter ligt. Ik weet niet eens waarom ik het tegen je heb gezegd.'

Maar ik hoorde de trilling in haar stem en keek weer naar mijn telefoon. Volgens mijn weerapp had Ellie gelijk en zou de ergste bui het noorden van Michigan tot later die avond niet bereiken. Maar dat kon veranderen. Het weer was onvoorspelbaar. 'Ik vind nog steeds dat je het zou moeten verzetten.'

'Nou, je bent mijn baas niet.' Ze deed haar armen over elkaar. 'En als voor jou iets zo belangrijk was weet ik zeker dat je een manier zou vinden om er te komen.'

'Is het echt zo belangrijk voor je?'

'Ja!' Ze hief haar handen. 'Ik kan het niet uitleggen, maar ik weet gewoon dat deze avond op de een of andere manier mijn leven zal veranderen. Kijk, ik weet dat deze plek niet zoveel voor jou betekent als voor mij en Etoile is voor jou slechts een tijdelijk verzetje terwijl je jouw volgende grote stap in je Hollywoodcarrière afweegt, maar dit is alles voor mij, Gianni. Dit is mijn droom en familie-erfenis en ik wil het alles geven wat ik heb.'

‘Abelard is voor mij ook belangrijk,’ zei ik om mezelf te verdedigen. ‘Het feit dat ik mijn leven of carrière niet op één plek wil doorbrengen betekent niet dat het me niet interesseert.’ Ik nam snel een beslissing. ‘Ik breng je vanavond.’

Ze keek me weer dreigend aan. ‘Nee. Ik heb geen behoefte aan een babysitter.’

‘Ik laat je niet in je eentje meer dan honderdzestig kilometer naar het noorden rijden in een sneeuwstorm, Ellie. Met welke auto?’

‘Die van mij.’

‘Die kleine Honda van jou? Dat ding ziet eruit als een speelgoedautootje. Ik had auto’s van Matchbox die groter waren.’

‘We kunnen ons niet allemaal een dure nieuwe SUV veroorloven.’

‘Mijn SUV is niet nieuw of duur, maar hij heeft goede winterbanden. Ik rij je ernaartoe.’ Ik stak mijn telefoon terug in mijn zak alsof de zaak was afgedaan.

Ellie bleef woedend naar me kijken. ‘Je luistert alweer niet, Gianni. Ik heb jouw bescherming niet nodig.’

‘Dat heb je wel. Herinner je je Tommy Tootag van de basisschool nog?’

‘Wat is er met hem?’

‘Hij heeft in groep vijf jouw geld van de boekenbeurs op school gestolen.’

‘Gianni, jij hebt in groep vijf dat geld van mij gestolen. Volgens gaf je het me terug, omdat ik had gezegd dat ik je zou verraden.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Het geld dat ik je gaf was van mij. Tommy Tootag had dat van jou gepakt.’

Ze keek me sceptisch aan. ‘Waarom had je dan niets gezegd?’

‘Omdat Tootag in groep zeven zat en hij verdomd groot was. Hij had zelfs al baardgroei.’ Ik haalde mijn schouders op. ‘En je huilde. Ik vond het zielig voor je.’

Ze kreeg een enigszins zachtere uitdrukking op haar gezicht. 'Nou, bedankt voor het boekengeld, maar ik ben geen acht meer. Ik kan wel voor mezelf zorgen.'

Toen ze zich omdraaide alsof het geregeld was veranderde ik van tactiek. 'Doe eens niet zo egoïstisch.'

Ze draaide zich vliegensvlug om en keek me verwonderd aan. 'Egoïstisch!'

'Ja. Vanavond is mijn vrije avond, weet je, en ik had plannen met mijn vader. Maar hoe kan ik daar nou van genieten als ik alleen maar jou voor me zie, trillend onder een viaduct, wensend dat je naar me had geluisterd?' Ik maakte er gewoon voor de lol een heel spektakel van. 'Gianni... Gianni,' jammerde ik klaaglijk, 'waarom geloofde ik je nou niet? Het spijt me... je had al die tijd gelijk.'

'Dat is bespottelijk.' Maar haar lippen krulden vervaarlijk omhoog tot ze bijna glimlachte.

'Nee, dat is het niet. En ik zou me verschrikkelijk voelen. Je ouders zouden het me nooit vergeven. Ik zou in feite mijn baan kunnen verliezen en dan zou ik al snel arm en dakloos zijn. Knappe meisjes zouden niet meer met me willen uitgaan, ik zou nooit meer seks hebben. Verdomme, wat dat betreft zou ik net zo goed priester kunnen worden. Niemand zou ooit mijn kookkunsten meer proeven. En dat zou allemaal jouw schuld zijn, wat de reden is dat ik mijn afspraken afzeg om je kontje veilig naar Harbor Springs en terug te brengen.'

'Zo kan-ie wel weer. Je zou nooit priester worden.'

'En wat als je een leuke band krijgt?' hield ik vol. 'Wat als je zonder benzine komt te zitten? Wat als je ontzettend veilig rijdt, maar iemand stuurloos slipt en tegen jou aan botst?'

Ze beet op haar lip en ik zag dat haar vastberadenheid begon af te nemen.

'Het is veiliger om samen te gaan,' zei ik op een manier die geen tegenspraak duldde. 'Je weet dat je vader er geruster op

zou zijn als ik je bracht. Doe het nou maar en stuur hem nu meteen een bericht. Kijk maar hoe hij reageert.'

Ze haalde haar telefoon zelfs niet tevoorschijn omdat ze wist dat ik gelijk had.

'Ik vraag je niet om dit te doen,' zei ze snel. 'Moge dat duidelijk zijn.'

'Dat weet ik. Laat me nou Ellie, het is maar een gebaar. Een vriendelijk, hoffelijk gebaar, zoals toen ik je mijn boekengeld voor school gaf.'

'Sorry. Ik denk dat ik niet gewend ben dat je je hoffelijk gedraagt. En één goede daad in drieëntwintig jaar maakt niet echt alle andere gemene dingen goed die je hebt gedaan.'

'Kom op, zeg. Ik was niet gemeen, Ellie. Ik was... speels.'

'Speels? Je noemde me een garnaal. Je trok aan mijn staartjes. Je tekende snorren op mijn favoriete poppen.' Ze kneep haar ogen dicht. 'Je drukte me tegen de grond, zat op mijn borst en liet kwijl uit je mond druppelen tot het me bijna raakte voordat je het weer naar binnen zoog.'

Ik lachte. 'Shit, dat was ik vergeten. Wat denk je ervan als ik jou nu direct op mij laat zitten? Staan we dan quitte? Ik vind het niet eens erg als er speeksel aan te pas komt.'

'En laten we het Kersenfestival niet vergeten.'

'Zijn we daar nog steeds niet over uitgepraat? Ellie, in godsnaam, dat was zes jaar geleden. We waren zeventien. En het is niet mijn schuld dat je die dunk-tank kreeg toegewezen. Dat is waar de regerende Kersenprinses moet zitten. En het is het door God gegeven recht van de stedelingen om hun prinses onder te dompelen.' Ik kon me haar nog steeds voor de geest halen, zittend in die dunk-tank met een kroon en sjerp, grote glimlach, kleine bikini. Van de herinnering kreeg ik helemaal een warm gevoel vanbinnen.

'Je had niet vijftig keer hoeven terug te komen,' zei ze kokkend van woede. 'Je vernederde me expres steeds weer opnieuw. En in plaats van dat ze een foto van mij van vóór het

onderdompelen hadden gebruikt, toen mijn haar nog niet nat was en mijn make-up nog goed zat, gebruikte de krant de foto van ons van erna. Ik stond op de voorpagina terwijl ik eruitzag als een nat wasbeertje.'

'En mijn gezicht zat vol met slagroom aangezien je me terugpakte voor de dunk-tank door acht taarten in mijn gezicht te gooien.'

'Dat verdiende je ook. En jij pakte me later die avond terug, of niet soms?'

Heel even hielden we elkaars blik vast, allebei terugdenkend aan het kusspelletje *Seven Minutes in Heaven* dat in Tanner Fords kelder werd gespeeld.

Die donkere kamer. De deur dicht. De tikkende klok.

'Pakte ik jou terug? Denk je daar echt zo over?' vroeg ik haar.

Ze begon weer met het poleren van een wijnglas. 'Eigenlijk denk ik er helemaal niet aan.'

'Ik ook niet,' loog ik.

'Het is verleden tijd.'

'Dat is precies wat ik bedoel. Misschien deed ik als kind soms mijn best om je tegen me in het harnas te jagen en misschien heb ik als tiener wat streken uitgehaald die uit de hand liepen, maar sinds dat ik terug hiernaartoe ben verhuisd, ben ik alleen maar aardig geweest. Kun je het me niet vergeven en het vergeten?'

'Zorg dat ik heelhuids in Harbor Springs aankom en weer terugkom en dan hebben we het er wel over.'

'Komt voor elkaar. Geloof me maar.'

'Geloof me maar zegt hij,' mompelde ze terwijl ze de opbergdoos dichttristte.

'Ja, geloof me maar.' Ik stak ietwat beledigd mijn borst vooruit. 'Mijn pa heeft me geleerd dat ik woord moet houden.'

'Ik mag je vader wel,' zei ze toegeeflijk, alsof dat het enige was wat in mijn voordeel sprak. 'Ik denk dat ik je wel een

dagje kan vertrouwen.'

'Dank je.'

'Zullen we om twee uur vertrekken?'

'Klinkt goed. Ik rij mijn auto om halftwee voor en help je dan met inladen.'

'Ik heb je hulp niet nodig.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Waarom ben je zo koppig?'

'Waarom ben jij zo bazig?'

'Omdat dat leuk is.' Grijnzend gleed ik van de kruk af en liep ik naar de deur, maar op het laatste moment was er iets waardoor ik een blik over mijn schouder wierp. Toen ik haar naar me zag staren stak ze haar tong naar me uit.

'Je gaat me missen als ik weg ben,' zei ik grijnzend tegen haar, wat sneller dan gedacht zou zijn als ik het aanbod zou accepteren dat mijn manager in L.A. me net voor de neus had gehouden.

Ze schaterde van het lachen. 'Echt. Niet.'

Ik draaide me al 'Fever' fluitend om en liep naar de keuken.